

[Rytter.]

Lægegerning baade af autoriserede og uautoriserede. Dèr synes jeg, at man er gaaet for vidt med Hensyn til at beskytte Kvaksalverne.

Jeg nævnte den positive Tilladelse til, at de optræder ved Epidemier, og endvidere at Straffebestemmelserne er blevet ændret, saaledes at det er blevet vanskeligt at ramme dem. Endvidere har man slettet Ordet „Lægebehandling“ i Lovforslagets § 1. Man har paa denne Maade begunstiget Kvaksalverne. Kvaksalverne var tidligere kun taalt, Beboerne havde Ret til at henvende sig til dem, naar de troede paa dem, og jeg finder det ganske naturligt, at tror Beboerne paa en Kvaksalver, skal de have Lov til at henvende sig til ham, naar det blot ikke kommer til at skade andre Folk. Men naar man nu har foretaget det Spring at legalisere Kvaksalvernes Virksomhed, opstaar der rigtignok det Spørgsmaal, om ikke de Regler, man har om Lægens Pligter, i stor Udstrækning burde gælde ogsaa for Kvaksalvere. Jeg behøver kun at nævne Regelen om, at en Mand, som er døv eller blind eller lider af andre legemlige Mangler, hvorved hans Virksomhed maaske kunde udsætte andre for Fare, ikke kan nedsætte sig som Læge, man kan forbyde ham at nedsætte sig som Læge. Hvor Talen er om Kvaksalvere, staar det offentlige derimod uden nogen som helst Hjælpe midler til at protestere mod, at denne Mand nedsætter sig. Man kan først optræde overfor ham, naar han har gjort sig skyldig i et bestemt Forhold, men ikke paa Forhaand optræde overfor ham som overfor en Læge. Denne Paragraf om Lægens Pligt i de nævnte Tilfælde, som jeg er vis paa, man fra alle Sider hilser med Glæde, kan man altsaa ikke benytte overfor en Kvaksalver.

Jeg skal endvidere gøre opmærksom paa Regelen i § 6 om, at en Læge er forpligtet til ikke at paaføre Patientens unødige Omkostninger. Den gælder heller ikke for Kvaksalvere. Og man har i § 10 en Regel om, at Lægen skal i visse Tilfælde afgive Indberetning. Det gælder ikke for Kvaksalvere. Man har Regelen om, at hvis en Læge opdager, at en Mand lider af en saadan Sygdom, at han i sin Virksomhed vil kunne komme til at udsætte andre for Risiko, skal Lægen gøre opmærksom paa det, saa man kan gribe ind overfor denne Mand, det være sig en Chauffør, Togfører, eller hvad han nu kan være. Dette gælder ikke overfor Kvaksalvere. Derfor staar det for mig saaledes, at da man nu har foretaget det Spring fra at erklære Kvaksalveriet for en

taalt Virksomhed, til at legalisere Virksomheden, opstaar det Spørgsmaal, om man saa ikke ogsaa bør overføre de Regler, der gælder for Lægerne med Hensyn til deres Pligter, til Kvaksalverne. Ellers bliver det saaledes, at Kvaksalverne har alle Rettigheder, men ingen som helst Forpligtelser. Ministeren maa ikke tro, at jeg ønsker, at de Regler, der skaber Inkonsekvens her, skal overføres paa Kvaksalverne; jeg nævner det blot som et Argument for, at det var fornuftigst, hvis man dèr blev staaende ved Kommissionens oprindelige Forslag, saa at man betragtede Kvaksalverne som taalte, som Folk, man kan tage sin Tilflugt til, hvis man tror paa dem. Man bør ikke stille dem gunstigere i nogle Retninger, end Kommissionen har gjort. Jeg tror i og for sig, det vilde være det naturlige at følge Kommissionen her.

Jeg har nu omtalt selve Lovforslaget, som det her foreligger. Det er altsaa efter min Mening paa Grund af den Forandring, der er foretaget i Folketinget, paa visse Punkter blevet noget inkonsekvent. Men ser vi paa Lovforslaget i Forhold til vor øvrige Sundhedslovgivning og i Forhold til vor Sygekasselovgivning og vor Lovgivning om kommunal Lægehjælp — ved vore andre Sundhedslove tænker jeg navnlig paa Apotekerloven, Loven om Sundhedsstyrelsen og Tandlæge loven —, kan man ikke undgaa at se, at Ministeren her ikke har været konsekvent. Ministeren husker vel, at vi her i Landstinget anstrengte os for at gøre de Regler, der var fælles for Apotekerloven og Loven om Sundhedsstyrelsen, ensartede; den højtærede Indenrigsminister var enig med os i, at det var det eneste naturlige, og jeg ser til min Glæde, at han har anstrengt sig for at gøre det samme med Hensyn til denne Lovs § 5. Men Ministeren har alligevel glemmt noget, nemlig det store Spørgsmaal om Retten til at offentliggøre Domme. Det er en Ret, som vi positivt har slaaet fast i Apotekerloven og i Loven om Sundhedsstyrelsen, men Ministeren har ikke taget den med her. Jeg tror, det er en Fejl. Jeg mener, at der bør være Ret til at offentliggøre de Domme, som bliver afsagt, ikke alene af reelle Grunde, men ogsaa af fortolkningsmæssige Hensyn, for naar Domme ifølge Loven om Sundhedsstyrelsen og Apotekerloven kan offentliggøres, og denne udtømmende Lov om Lægegerning ikke tager dette Punkt med, vil man efter almindelige Fortolkningsregler komme til, at man paa dette Omraade ikke har Ret til Offentliggørelse. Jeg tror ikke, det har været Ministerens